

els eternals principis de justícia i equitat i en comptes d'exigir l'equivalència legal dels serveis o treballs, acabariem per ajupir-nos servilment i conformats amb el despòtic "qui paga, mana".

Els metges, malgrat la cultura, els estudis, ens colloquin en les files de les aristocràcies espirituals, no hem pas procedit com devíem. L'estudi constant de la solidaritat fisiològica dels nostres agrupaments cel·lulars, no ens han pas fet adonar de les relacions d'armònica independència i mútua ajuda que regeixen en tota organització. L'afany de procurar-nos el quotidià menester, crescut pel rang i situació social del nostre estament, ens ha dut a l'atrofiament de la dignitat professional. Hem oblidat que el manament del nostre primer pare l'obligà a la suor i a la fatiga, com hem oblidat que el manament a les lleis establertes, però no dictades pels homes, és punit amb la pèrdua del propi benestar.

Ens queixem que hi ha plèthora professional, de la crisi de la professió, però no som capaços d'aguditzar els nostres sentits per saber veure que tot és culpa d'haver oblidat, de no complir la llei de les equivalències, base de les del canvi i de les remuneracions. Sobren metges, però els metges, sense fer cas dels alligonaments i de l'experiència, contracten els seus serveis a sota preu i fan cada dia més ostensible la misèria en què viuen, per oblit del principi d'equitat que no permet donar més del que es rep, ni rebre més del que es dona.

Excusant, amagant els nostres egoïsmes amb el malentès del sacerdoti de la nostra professió, prodiguem el nostre treball en detriment propi i de la collectivitat, tot convertint en llei cada dia més draconiana la llei de l'oferta i de la demanda.

Prou malden les nostres associacions per arranjar la crisi agudíssima que travessem. Prou els individus que les componen, demanen, als que les regeixen, que es dictin lleis que millorin la nostra situació; però l'egoïsmes insà, l'afany de viure de cadascú, l'apetit immoderat de no ésser menys que un altre, disgrega la nostra cohesió espiritual, crea estats turbulents entre nosaltres mateixos i els que saben aprofitar-se de la nostra manca de serenitat, van estrenyent el cercle fins aconseguir que el metge sigui un vulgar obrer que treballi a tant l'hora.

Cal estar alerta. Cal pensar en els nostres mals. Cal estudiar-ne totes les causes, combatre tots els efectes i això no s'aconsegueix més que amb un estudi desapassionat i profund i tenint cura d'emprar amb valor i heroïsmes tots els remeis que vinguin al cas, mal que hi hagi d'haver entre nosaltres amputacions cruentes, importants, però salvadores.

Alerta companys i pensem que el Sindicat és unió i la unió fa la força. Alerta.